

GAZETA

ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Anul XIX
Nr. 914
Vineri 29 sept.
1967
4 pag 25 bani

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

In colectivul de conducere al Liceului „I. L. Caragiale” din București s-au dezvoltat măsurile concrete menite să ducă la creșterea nivelului întregii munci instructiv-educative. Cuvântul de ordine — fiecarei acțiuni eficiență maximă

ÎNVĂȚĂTOARELE ȘI PROFESOARELE ÎN VIAȚA SOCIALĂ

„In toate marile victorii dobândite de poporul român sub conducerea partidului în anii construcției socialiste, în toate transformările revoluționare înfăptuite, după eliberare, în viața economică, socială și politică a României, se află cristalizată și munca harnică și entuziastă a femeilor, talentul și priceperea lor, dragostea de patrie, devotamentul lor pentru cauza socialismului”. Aceste cuvinte rostite de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., la Conferința națională a femeilor din iunie 1966, exprimă un evident adevăr. Femeile, care reprezintă peste o jumătate din întreaga populație a țării noastre, se afirmă tot mai mult ca un factor de seamă în activitatea economică, politică și socială.

Chemate, prin grija partidului, la marea viață a națiunii, femeile își valorifică tot mai deplin capacitățile, energia, talentul, pregătirea profesională, spiritul gospodăresc, sporindu-și mereu aportul la îndeplinirea marilor sarcini ale desăvârșirii construcției socialiste. Din totalul celor care lucrează în economie, femeile reprezintă peste 47 la sută. Femeile din întreprinderi participă activ la îndeplinirea planului la toți indicatorii, la aplicarea măsurilor stabilite de partid privind organizarea științifică a producției și a muncii. La rândul lor, femeile de la sate, care în anul trecut au realizat peste 50 la sută din totalul zilelor-muncă efectuate în cooperativele agricole de producție, reprezintă o forță importantă în creșterea agriculturii socialiste.

și artă, care reprezintă 58 la sută din totalul personalului ce lucrează în aceste domenii, își sporesc conținutul aportului la făurirea și consolidarea patrimoniului culturii naționale, la instruirea și educarea tinerei generații. Comparativ cu anul de învățămînt 1960/1961, numărul femeilor care lucrează în școală a înregistrat, în anul care a trecut, creșteri deosebite de mari. În învățămîntul de cultură generală, de pildă, creșterea a fost de 41 la sută, iar în învățămîntul superior de 45,9 la sută. Oamenii muncii din patria noastră acordă o deosebită prețuire educatoarelor, învățătoarelor, profesoarelor, care îi înarmează pe copii și tineri cu cunoștințe și deprinderi, îi educă în spiritul celor mai înalte idealuri omenești și în același timp, desfășoară o bogată activitate obștească. Trebuie subliniat, ca un lucru deosebit de grăitor, și faptul că peste 36 la sută din numărul cercetătorilor din domeniul științei sînt femei, acestea aducîndu-și din plin contribuția la progresul științei românești.

Tabloul complex care ilustrează rolul femeii în România socialistă este întregit de egalitatea în drepturi de care se bucură aceasta. Să ne oprim, de pildă, la dreptul la învățatură. Este semnificativ faptul că femeile constituie peste 48 la sută din cadrele cu studii medii și 33 la sută din cadrele cu studii superioare ocupate în economia națională. Astăzi, la noi, femeile au acces larg la toate formele de învățămînt, fiecare din ele putînd să-și aleagă profesia dorită și să urmeze forma de învățămînt corespunzătoare. În anul de învățămînt 1966/1967, în toate formele și gradele de învățămînt au fost înscrise 1,3 milioane eleve și studențe, față de 1,3 milioane în 1960/1961, ceea ce înseamnă o modificare a ponderii acestora în totalul elevilor și studenților de la 45,9 la sută în 1960 la 46,1 la sută în 1966. Ponderea ridicată a elevelor și studențelor cuprinse în formele de învățămînt influențînd în viitor structura pe sexe a salariaților, va determina o nouă creștere gradului de participare a femeilor la diferite ramuri ale economiei naționale.

Femeile din învățămînt, cultură

TRADIȚII

Mlădițe de aur

Zonele unde straturile adîncurilor ascund uriașe bogății minerale sînt detectate de săturile impresionante ale săgeților indicatoare pe cadranele aparatelor, de zburciumul acelor magnetice care si-au pierdut nordul. Nu dispunem de instrumente la fel de sensibile care să determine existența unor alfelte de comori — a centrelor de deosebită intensitate a creației folclorice. Dar și fără asemenea instrumente, în multe locuri simți deindată, ca o prezență materială deosebit de vie, filioanele artistice de mare valoare. Un astfel de loc este satul Săpînța.

Te impresionează aici, în primul rînd, acea rară măiestrie, unică în originalitatea ei, pe care o poartă în ele creațiile lui Ion Stan Pătraș, bard popular, urmaș al vesfililor cioplitori în lemn din Maramureș și iscusit minivior al penelului, despre al cărui talent neobișnuit au rostit și au scris cuvîntele de umire și de adîncă admirație cercetătorii de folclor de mare renume internațional. Tot aici, la Săpînța, este centrul vestitelor cerzi vîrstate, înmănunchind cu un rar gust coloristic negrul și verdele cu violetul, ca și al unor motive de cusături uimitoare prin

M. H.

(Continuare în pag. a 4-a)

Factorul timp și activitatea profesorului

Utilizarea integrală, valorificarea cu deplin randament a timpului de muncă al membrilor corpului didactic constituie în etapa actuală una din problemele centrale ale școlii. Exprimîndu-și satisfacția față de măsurile adoptate recent de Ministerul Învățămîntului în legătură cu reglementarea timpului de muncă în școală și în afara acesteia, citiva învățători și profesori cu experiență, cărora redacția noastră le-a solicitat părerea în cadrul unei discuții organizate recent, au subliniat în mod deosebit cerința ca timpul acordat activității de creație desfășurată de corpul didactic să devină preponderent, reducîndu-se la maximum timpul consumat de „birocrația pedagogică”.

Hiperdimensionarea acțiunilor formale prejudiciază realizarea unor sarcini de bază

Aș dori să iau ca punct de plecare o constatare obiectivă — a spus prof. VLADIMIR GHEORGHIU, directorul Școlii generale nr. 97. Este vorba de continua creștere a volumului materialelor informative de care trebuie să ia cunoștință un profesor, dacă vrea să mențină nivelul lecțiilor sale la înălțimea cerințelor actuale. La aceasta se mai adaugă și faptul că elevii înșiși dispun astăzi de un sistem de informare foarte divers, foarte amplu. În aceste condiții nu poate fi admisă nici o rămînire în urmă în informarea profesorului. Iar o informare la zi cere, după cum știm cu toții, timp. Or, fiecărui dintre noi i se cer încă multe — prea multe — acțiuni și lucrări inutile. Un exemplu: lucrările de planificare calendaristică. Deși modul cum se întocmesc acestea a fost criticat în repetate rînduri, între altele și în „Gazeta învățămîntului”, încă din anii trecuți, ele sînt menținute în aceeași formă cu o perseverență demnă de o cauză mai bună. Cu deplină dreptate își poate pune întrebarea un profesor de limba română care predă la patru clase diferite, de ce este obligat să scrie în cite

doză exemplare, pentru fiecare clasă, pe de o parte planificarea materiei pe care o va preda la lectura literară și pe de altă parte planificarea materiei pe care o va preda la gramatică — în total 16 planuri? Și nu e cu nimic mai bună situația profesorului de fizică care, prindînd la 6 clase, trebuie să alcătuiască planuri în „numai” 12 exemplare.

Se vorbește în ultimul timp despre normarea activităților efectuate de cadrele didactice. Este o problemă complexă intrucît aici avem de a face cu un domeniu foarte variat, foarte vast. Unele lecții pot fi pregătite relativ ușor. Pentru altele, însă este necesară consultarea unei bibliografii foarte largi și însăși adunarea unei asemenea bibliografii cere timp și efort diferiți după cum te afli într-un oraș mare, centru universitar, sau într-o localitate mică, cu bibliotecă mai puțin și mai slab aprovizionată.

Și încă ceva: depinde în ce climat are loc pregătirea lecțiilor, studiul. Desigur aici este nevoie de o ambianță de liniște, de concentrare spirituală. Acestei ambianțe i se opune hărtuiala continuă, tracăsarea la care sînt supuși foarte mulți învățători și profesori. Cum să te concentrezi, să pregătești o lecție în condiții optime, dacă îți e gîndul tot timpul la faptul că pînă a doua zi mai trebuie să predai și o situație cu nenumărate rubrici și cifre?

Prof. NICOLAE GIURGEA, Școala generală nr. 99: Nu văd

nici eu în ce măsură ar fi posibilă aplicarea unei normări universale a timpului de pregătire a lecțiilor pentru toți profesorii care predau o anumită disciplină. Experiența mi-a arătat că unui profesor conștiințios de matematică îi sînt necesare, pentru cele trei ore de curs pe care le are în medie într-o zi, trei ore de pregătire acasă. O bună parte din acest timp este cerută de alcătuirea problemelor. Intr-

AL. CIUCĂ

(Continuare în pag. a 2-a)

BUN VENIT CUTEZĂTORI!

Începînd din această săptămîină, în rîndul publicațiilor noastre sînt incluse și CUTEZĂTORII, revistă editată de Consiliul Național al Organizației Pionierilor.

Creată prin grija părintească a partidului pentru educarea tinerelor generații ale patriei, revista își propune să cultive în rîndurile lor spiritul cutezător, aspirația către înalt, demnitatea, dragostea fierbîntă pentru patrie, pentru tradițiile glorioase ale poporului. Cei care visează să exploreze mînașă cîi noi în știință, cei care vor să revoluționeze tehnica, profesorii și poezii, avonamii și constructorii viitorului găsesc încă din primul număr al „Cutezătorilor” pagini care le deschid orizonturi noi de cunoaștere.

Urăm călduros noului și apropiatului nostru conțrate o activitate rodnică, la înălțimea titlului pe care-l poartă!

Dialog între generații

— Există oare un ascendent care se cîștigă prin vîrstă?
— Categorie. Te îndoiești de asta?
— Cred că, o dată cu maturizarea, totul nu mai depinde decît de calitatea indivizilor, că diferențele de capacități nu le mai stăblesc decît însușirile individuale și, evident, condițiile în care sînt cultivate acestea.
— Eroare. Timpul permite o anumite distanțare, prin acumulări inaccesibile celor care nu l-au traversat.
— Există și posibilitatea unor trăiri condensate în care se pot concentra datele experiențelor diluate în timp. Astfel, cei roși de curiozitate, de dorința de a ști, pot ști mai mult și mai devreme decît cei care așteaptă să fie solicitați de timp.
— Raționamentul nu este corect. Dacă vrem să deducem valoarea deosebită de vîrstă trebuie să luăm factori echivalenți.
— Doi indivizi de aceeași calitate?

— Bineînțeles, și situații în condiții cel puțin aproximativ identice. Vei vedea că cel vîrstnic beneficiază de enormul avantaj al acumulării bagajului de experiență în timp. Valabil în general, acest adevăr are cu atît mai mare valoare în domeniul profesiei noastre.
— De ce „cu atît mai mare”?
— Ca o consecință firească a specificității acesteia. Știi doar că în domeniul pedagogiei practice nici pregătirea teoretică, nici inteligența, nici cultura nu pot suplini o anumite capacități de orientare care nu se dobîndesc decît printr-un exercițiu îndelungat.
— Vorbești, desigur, de capacitățile de a opera precis și eficient cu multitudinea de psihologii din care se constituie colectivele de elevi.
— Da, tocmai: o anumite finețe, un anumit rafinament, o anumite suplețe fără de care metodele și procedeele teoretice rămîn incomplete.

— Totuși, recunoscînd ascendenții în cauză, sîntem care obligați să-i recunoaștem în același timp o valabilitate absolută și generată? Vîrstnicii sînt adeseori inclinați să ceară aceasta.
— Deloc. Vîrstă substituită experienței și valorii reale nu poate fi decît dăunătoare. Simplu fapt că un profesor este în vîrstă nu-i conferă automat o calitate superioară.
— Uneori, un profesor mai tînr poate fi mai bun decît unul vîrstnic.
— Adevărat. Mi s-a întîmplat să cunosc tineri absolvenți de facultate dați la „dădăci” pe mîna unor profesori „cu experiență” care nu erau de fapt decît niște bieți rătănari și în umbra cărora ucenicii lor n-au avut decît de pierdut.
— Intr-adevăr, imi pare că acumulările de experiență despre care se vorbește sînt prea mult teoretizate. Mă gîndesc la faptul că, la tineri, ele sînt suplinite de energie, elan, dinamism, entuziasm, receptivitate la înmori, adică de toate atribuțiile tinereții. Și dacă lucru-

rile stau așa, atunci este destul de greu să alegi între înțelepciunea bogată în experiență acumulată dar merta și energia dinamică, dar cu un depozit restrîns de acumulații.

— Din nou o falsă problemă. Nu există această necesitate de a alege. (Las la o parte faptul că atribuțiile la care te-ai referit pot foarte bine să-i caracterizeze și pe cei vîrstnici, după cum nu întotdeauna cei tineri sînt energici, dinamici etc.). Există însă — dacă vrei să vorbim despre necesitate — necesitatea de a reuși însușirile tinerilor cu rele pe care le da vîrstă înțelepciunii. În etapa actuală învățămîntul românesc se caracterizează în același timp prin valinificarea tradițiilor sale învătate și printr-o pronunțată tendință spre întinerire, spre modernizare, spre adaptare la exigențele societății contemporane, la realizarea acestei opere este posibilă numai prin maxima valorificare a tuturor resurselor de care dispune.

O. B.

(Continuare în pag. a 4-a)

OPINIILE

DIRIGENȚIA — ORA DE CREAȚIE

Inspirația autentică izvorăște din meditație profundă și gândire vie ● Planul și timbrul personalității dirigintelui ● O scintee care aprinde și întreține făclia căutărilor ● Caldă dezbateră de idei și fapte din viață ● Lecție de umanism și patriotism

Realizarea obiectivelor educației comuniste în clasele V-VIII impune dirigintelui obligația de a se ocupa de educația moral-cetățenească. În vederea desfășurării unei activități rodnice întreaga muncă a profesorului la ora de dirigiență se cere așezată pe temelii științifice. Și cum în educație, elementul creației este implicat cu o pregnanță aparte, înseamnă că toate acțiunile pe care le întreprinde pentru reușita orei trebuie să poarte pecetea unei a acestui efort. Talentul pedagogic al profesorului-diriginte, puterea lui de observație, imaginația și îndrăzneala sa creatoare, inteligența și puterea de expresie sunt astfel puse în valoare, problema orei de dirigiență nemai fiind în prezent rezultanta exclusivă a instrucțiunilor de sus. Dimpotrivă, ea este o operă de creație umană, originală.

Optica activității dirigintelui ca activitate net creatoare nu se confundă cu planificarea empirică, arbitrară a orelor. Ea este rezultanta concluziilor practice desprinse din investigația științifică a procesului educativ de-a lungul anilor de învățământ, a nevoilor reale și a preocupărilor celor pe care îi educăm. Ne stau la îndemână mijloace sigure: observația, ancheta, convorbirile, testul psihopedagogic, studiul situațiilor statistice, cercetarea caracterologică, consultarea celorlalți dascăli și clasei și a familiei elevilor. Acestea, minuite cu pricepere, cu tact și perspicacitate, ajută pe diriginte să aibă o cit mai bună cunoaștere a necesităților elevilor săi, a cerințelor și posibilităților locale. Aceasta va declanșa ulterior creația.

Recent apărutele „Programe ale muncii educative în școala generală” oferă, în direcția stabilirii unui echilibru just al orelor de dirigiență, repere precise și sugestive, capabile să polarizeze problematica lor, firește fără pretenția de a monopoliza sau epuiza. Elementul de creație pe care îl aduce aici profesorul constă în clarificarea și alegerea criteriilor folosirii acestor puncte de orientare la clasele școlare, în funcție de ființele existente în colectivul de elevi, de gradul înțelegării lui, de temeinicizia deprinderilor de muncă și de comportare, de perspectiva absolutivă a școlii. Planificarea devine prin aceasta sistematică, funcțională, dirigintele delimitând de la început cu certitudine o linie progresivă de muncă.

Pregătirea orelor de dirigiență reliefează mai mult capacitatea de creație a profesorului. Nu e profesor bun acela care vrea să-și realizeze orele de dirigiență reușite cu ajutorul inspirației de moment, gratuite, facile, ori acela ce migălește artificialios prepararea orei, prefabricând feișuș date și fapte din sectorul didactic. Pentru a obține succese de durată și de adevărat, dirigintele îmbracă într-un mod creator inspirația autentică, izvoată din meditație profundă și gândire vie, cu muncă stăruitoare, de perspectivă, la fel cum un artist trece printr-un proces de elaborare de la viziunea de ansamblu la opera finită. Apelul la date furnizate de știință, de artă, cerut de ora de dirigiență se încorporează aceluiași travaliu preparativ.

Insuși planul orei se cade să oglindască o anumite concepție și timbrul personalității dirigintelui. Nu pot exista două planuri identice — după cum nu pot exista două ore identice. Coincidența unor opere artistice relevă, de obicei, sârăcia spirituală a creatorilor sau ravagiul virusului copilăriei. Planul stereotip și formal, simpla consemnare superficială a cifroșilor ideii, ca și planul foarte detaliat, pe pagini întregi, sint adversarele spiritului creator. Primul — pentru că nivelează, al doilea — deoarece dă apă la moară improvizatiei, ultimul — pentru că nu permite libertatea și spontaneitatea în discuțiile cu școlarii, profesorul experimentat socotindu-l pe drept un balast. Planul e o oglindă dinamică, fidelă a hărniciei, competenței și viziunii profesorului. Iar acest lucru se reflectă pozitiv în întocmirea aceluiași plan într-adevăr folositor, din care să se vadă elementele esențiale și constante ale orei: tema și scopul fixat clar, metodele judicious selectate, materialele auxiliare, structura globală a orei adecvate tipului așezării școlii, deosebită aplicarea de dincolo de limitele orei ce reiese din ideile vehiculate în cadrul celor 90 de minute (socotind că nu fixarea acestor idei e țelul orei).

Ca să fie realmente utilă, ora de

dirigiență trebuie să tindă la trăirea valorilor spirituale, la valorificarea bunurilor de cultură transmise și la alte lecții. Unii diriginti consideră conversația etică drept unica metodă acceptabilă pe această treaptă de învățământ. Alții acordă încă gir procedurilor verbale de genul prelegerii morale. Spre asigurarea rolului formativ, hotărâtor, al orei s-ar cere după alții o corelare strânsă între diferitele metode, o îmbinare a lor armonioasă. Diversitatea tipologică și de pregătire profesională a dascălilor pledează pentru utilizarea acelor procedee metodologice care-l „prind mai bine” pe diriginte, fără impunerea de soluții forțate. Nimeni deci nu poate spune categoric cum se cuvine să vorbească pedagogul în vederea recoltării de efecte educative optime. Fiecare va folosi forma ce-l responsabilizează personalității sale.

Dirigiența apare ca o oră de creație și pentru elevi. Dirigintele în asemenea perspectivă devine o scintee care aprinde și întreține făclia căutărilor și solicitărilor interesate. Gândind, întrebând, punând în valoare ideile discutate la oră, stimulând schimbul de idei, elevii își aduc contribuția prețioasă la înțelegerea unei atmosfere creatoare, efervescente. Profitabil e tocmai atunci când de la elevi pornesc discuțiile, analiza, propunerile și soluțiile la probleme ce-i frământă, cu corectivul și amendamentul profesorului.

Problema-cheie în pedagogia educației — ca și în didactică — se formulează prin întrebarea: cum? În epoca actuală, imaginea „profesorului-actor” care memorizează sumedenie de citate și versuri, gesturi și atitudini exterioare numai ca să poată „poza” în fața elevilor și, chipurile, să-l „impresioneze” este depășită, penibilă. Nu prin discursuri li convingem pe copii să fie harnici, cinștiți, loiali, buni patrioți, ci prin caldă dezbateră de idei și fapte de viață reală, palpabilă. Vorbind despre munca profesorului la ora de dirigiență ca despre o artă, o subînțelegem ca fiind o activitate creatoare, fondată pe un număr nelimitat de fapte vie, pe capacitatea de a alege dintre ele pe cele mai expresive și mai tipice, de a îmbina conținutul concret cu o formă simplă, atrăgătoare, cu evitarea calapodului și a frazeologiei. Asemenea muncii unui scriitor și artist. O oră de dirigiență axată pe o temă etică, de pildă, „Să spunem adevărul despre noi și despre alții” (clasa a VI-a) se realizează în raport cu cerințele clasei respective. La început, dirigintele ori un elev arată succint aspecte principale ale vieții clasei în perioada anterioară orei, referitoare la chestiunea sincerității copiilor în școală și în afară

de școală. Apoi se oprește asupra unei laturi ce are o mai strânsă legătură cu subiectul orei, sinceritatea față de profesori și părinți, sau în relațiile colegiale, să zicem. Desigur că nu poate fi vorba de o rezolvare definitivă ori radicală, dar maniera înedită, ingenioasă și originală în care dirigintele va ști să utilizeze și să împletească mijloacele de influențare, în primul rând discutația, vor înfuria conștiința elevilor. Însemnat e ca dirigintele să urmărească problema discutată de el cu elevii și în afara orei, în organizația de pionieri, în familie, aici ora de dirigiență e doar un punct de plecare, uneori un punct culminant al preocupărilor educative și conduitei morale. Pentru a deveni creatoare, convorbirea etică trebuie să adauge ceva la ceea ce știu și fac școlarii, printr-o generalizare interesantă, prin provocarea unor emoții și sentimente superioare, prin exemple semnificative și mobilizatoare. Dirigintele va fi aici modelul de urmat cel mai probant.

Dezbatând la clasele a VIII-a tema „Minunatele calități ale poporului nostru”, dirigintele nu va deveni un sfătător cu orice preț, un emițător de maxime și judecăți ex cathedra. Prin discuții sincere, într-o atmosferă de apropiere și delicatețe sufletească, elevul poate să ajungă, aparent singur, la o mai profundă cunoaștere de sine și a aproapei, să sondeze mai adânc personalitatea neamului nostru, specificul național. Prin structura ei, această oră favorizează și încurajează orientarea școlărilor către anumite atitudini, îi poate oferi idealuri și posibilități de realizare spirituală. De altminteri, o oră care tinde să se impună atenției tinerilor, în care este ceva de spus și de zămisliți, nu-și poate îndeplini năzuința decât dacă este un factor propulsor, dacă aduce un suflu proaspăt, un stimul elevilor. Pe de altă parte, numai așa profesorul se va strădui să se depășească. Altcumva, nu-l atrăgătoare în care, ca decor, se cită un cîntec, se spune o poezie sau se citește un text. După cum nu se modernizează dirigintele doar prin prezența unui diafon, magnetofon ori picup.

Ne trebuie nu numai aspirații nobile, ci și energii capabile să le împlinescă. În sensul acesta, dirigiența — ca laborator de creație — constituie o lecție de umanism și patriotism. Astfel vom clădi din receptarea frumuseții vieții socialiste și a profilului uman pe care-l generează, a poeziei muncii și a farmecului colectivului, personalitatea multilaterală a cetățeanului de mine.

VAL. C. NESTIAN

Într-un laborator al Universității Babeș-Bolyai din Cluj.

PE MARGINEA STUDIULUI PRIVIND DEZVOLTAREA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI SUPERIOR

La redacția noastră continuă să sosescă numeroase scrisori cuprinzând propuneri în legătură cu studiul privind dezvoltarea învățămîntului superior. Iată mai jos câteva din aceste propuneri:

● Susțin punctul de vedere că pentru cei care doresc să se prezinte la admiterea în învățămîntul superior ar fi indicat să se organizeze un examen de admitere, care să constituie o verificare multilaterală, cantitativă și calitativă a cunoștințelor însușite. De asemenea propun ca anul I să aibă un caracter de probă, în sensul că studenții din acest an care fac față cu greutate cerințelor universitare, creînd nesigurarea în ceea ce privește posibilitatea de a-și continua cu succes studiile în facultate, să nu meargă mai departe, avînd în schimb dreptul de a urma o secție de conducător tehnici sau o școală echivalentă ca caracter tehnic, cu recunoașterea primului an de studiu.

Prof. C. FODOR
Mediaș

● Mi se pare absolut necesar ca încă în liceu tinerii să fie cîț mai deplin clarificați asupra specificului și modului de exercitare a viitoarei lor profesii. Altfel, alegerea facultății în ultimul moment, numai pe baza raportului între numărul candidaților înscriși și numărul locurilor existente, va continua să facă serioase victime pe plan individual — studenți lipsiți de pasiune sau care părăsesc definitiv studiul respectiv după cîțiva ani — și, mai grav, va avea consecințe sociale nemijlocite — profesioniști fără har, fără tragere de inimă.

Desigur că pentru a câștiga atașamentul tinerilor față de viitoarea lor profesie se impun și alte măsuri, printre care, în primul rînd, depovăzarea cursurilor de exagerat descriptivism, care pe lângă faptul că e în mare parte inutil, face studiul deosebit de dificil și de arid.

GRIGORE IORGU
psiholog, București

● Utilizarea tehnicilor moderne în procesul de învățămînt constituie o preocupare majoră a Studiului privind dezvoltarea învățămîntului superior. Cred, într-adevăr, că este momentul ca prin dotarea cabinetelor și laboratoarelor universitare, prin organizarea practicii pedagogice, și viitorii profesori să fie înarmați atît pe plan teoretic cît și practic pentru instalarea și minuirea mijloacelor audio-vizuale moderne.

Insuficiența pregătirii pe această linie o resimt astăzi mulți dintre tinerii absolvenți ai universităților și institutelor pedagogice. Ei stăpinesc multe cunoștințe teoretice dar sint încă nesiguri în ceea ce privește mijloacele moderne de transmitere, prin intimidarea de tehnică. Este o carență a pregătirii didactico-metodice și se impune să fie remediată cît mai grabnic.

Prof. AUREL TREBICI
comuna Lunca Bradului, raionul Toplița

● Consider că în cadrul măsurilor ce urmăresc perfecționarea învățămîntului superior se impune să se acorde toată atenția și pregătirii viitorilor profesori de educație fizică. După cum s-a arătat și în cadrul conferinței pe țară a mișcării sportive, performanțele cele mai valoroase obținute de sportivii frumoși pe plan mondial sînt strîns legate de faptul că pregătirea acestora se realizează de către specialiști de înaltă calificare. Este necesar deci ca activitatea Institutului de cultură fizică să cunoască o îmbunătățire substanțială, să se introducă în programele sale de studiu cele mai noi cuceriri ale medicinei sportive, psihologiei și tehnicii pregătirii sportive, să se extindă și să se adîncească cercetarea științifică în acest domeniu, să se organizeze tabere de experimentare și aplicare a celor mai moderne forme de pregătire a sportivilor de performanță.

Prof. CONSTANTIN LAZĂRESCU
Piatra Neamț

„Reflexii pe marginea unui concurs”

Recentul articol al conf. V. Atanasiu, pe tema rezultatelor olimpiadei internaționale de fizică din acest an („Gazeta învățămîntului” nr. 913 din 22 septembrie 1967) pune — sau mai corect spus, repune — în discuție o serie de probleme care preocupă pe foarte mulți dintre profesorii de specialitate din licee. Ca unul care m-am strădui să-i pregătesc pe elevii pentru concursurile de fizică și pe baza și în numele experienței pe care am dobîndit-o în această privință, mi se pare utilă o continuare a discuției.

De fapt, personal, apreciînd în general ca slabe rezultatele obținute la aceste concursuri (mai ales în comparație cu cele de matematică, la care elevii noștri se prezintă cu mult mai bine și obțin rezultate dintre cele mai frumoase), cred că ar trebui să reexaminăm condițiile în care se desfășoară ele, pentru a vedea dacă nu cumva există și tare de ordin organizatoric. Consider, în ce mă privește, că de o bună bucată de vreme concursul de fizică este menținut în forme organizatorice vechi care, subînțindu-l nivelului, amenință din ce în ce mai mult să-i compromită rezultatele.

Mă refer, anume, la insuficiența diferențiere pe clase a cerințelor și, mai ales, la lipsa de adaptare a acestora la posibilitățile intelectuale reale ale elevilor la fiecare vîrstă. După părerea mea, în prezent a devenit necesar să li se pretindă elevilor din clasele a IX-a și a X-a să răspundă judicios la un grup de întrebări, iar celor din clasele a XI-a și a XII-a să dezvolte complet un subiect teoretic și să rezolve probleme de un anumit grad de dificultate. (Nu ar fi deloc rău nici ca elevilor din clasa a IX-a să li se ceară să rezolve probleme, fără tratarea unui subiect teoretic, iar celor din clasa a X-a probleme-întrebări și exerciții de calcul la nivelul clasei respective).

În cazul claselor la care se cere o tratare integrală a unui subiect teoretic, este cred necesar să se precizeze subiectul dat, furnizîndu-se, odată cu punerea problemei, respectiv cu enunțarea subiectului, explicații suplimentare (asemeni celor date profesorilor pentru operația de corectare a temelor). Spun aceasta întrucît am întîlnit cazuri (nu puține) în care autorul subiectului teoretic pretindea ca elevul să trateze o anumită problemă lipsită de legătură directă cu subiectul dat, sau chiar fără de nici o legătură cu el. Iată o pricină datorită căreia nimeni nu la punctajul maxim, deși mulți elevi sînt capabili, datorită temeiniciei lor pregătiri, să aspire la așa ceva. Formularea insuficient de clară, de explicită a temelor transformă uneori un concurs științific într-o adevărată competiție de rezolvare a unor... ghicitori. Iată de ce socotesc că date în așa fel încît să nu frîneze inițiativa elevilor, să nu altereze originalitatea căii de rezolvare alese de ei, explicațiile îi pot feri de abateri grave de la subiect. Nu pledez, desigur, pentru o coborîre a nivelului concursului și este departe de mine tendința de a da elevului totul mură-n gură. Concursul rămîne concurs. Problemele însă trebuie să fie astfel formulate încît să permită verificarea integrală a capacității reale a fiecărui concurent.

Aș avea de sugerat ceva în legătură cu locul fazei finale a concursului. Desigur, acest loc poate fi Bucureștiul, dar și altul din marile orașe ale țării. Poate că n-ar fi rău să situăm locul fazei finale de fiecare dată în alt oraș, legînd alegerea acestuia de criterii orientate spre întărirea tradiției culturii românești.

Printre îmbunătățirile organizatorice care trebuie aduse concursului se numără și unele legate de asigurarea caracterului secret și obiectiv al operațiilor de corectare. Consider că ar fi bine ca pe lucrare să fie scris nu numele elevului, ci un număr dat acestuia de către comisia de organizare. Lucrările astfel numerotate ar urma să fie înaintate comisiei de corectare (complet diferită de cea de organizare și coordonare), care le va corecta și apoi va trimite rezultatele comisiei de organizare, pentru acordarea premiilor cuvenite. Numele concurenților ar urma să se afle la această din urmă comisie, într-un plic sigilat care să se deschidă după ce s-a menționat pe lucrare premiul acordat.

După acordarea premiilor toate lucrările ar trebui trimise înapoi în școli, pentru ca elevii să aibă posibilitatea de a-și da seama de criteriile după care au fost apreciați și a face, la nevoie, contestații. În acest mod s-ar putea înlătura una dintre cauzele nemulțumirilor unor elevi, care îi îndepărtează de la concurs în anii următori.

Aș avea ceva de spus și în legătură cu modul de acordare a stimulentelor pentru elevii premiați. Un efort ca cel depus de acești elevi nu poate fi răsplătit numai cu o diplomă și o insignă. Premiul trebuie să fie cîț puțin o carte pe care să se scrie că a fost acordată cu prilejul concursului respectiv. Peste ani această carte, mărurie a străduințelor omului devenit matur, va fi, mai mult decît sigur, și un mijloc educativ pentru alții.

Prof. IUNIAN CHELU
Liceul nr. 1 Giurgiu

Pregătirea învățătorilor și examenul de definitivare

Desfășurarea examenului de definitivare al învățătorilor din sesiunea septembrie 1967 a scos în evidență câteva probleme importante privind pregătirea învățătorilor în liceul pedagogic, precum și conținutul acestei pregătiri după terminarea liceului.

Analizînd rezultatele actuale sesiunii 2 examenului comparativ cu sesiunile din anii trecuți ne dăm seama că s-a făcut un pas înainte. Așa cum atestă inspecțiile speciale, a crescut nivelul muncii desfășurate la catedră de învățătorii înscriși la examen. În același timp, a crescut întrucîtva nivelul prezentării lor la probele examenului propriu-zis. Analiza lucrărilor scrise, a răspunsurilor la probele orale, precum și discuțiile purtate cu candidații au scos în evidență o serie de lacune de ajuns de serioase în pregătirea învățătorilor prezenti la examenul de definitivare. Parte din aceste lacune s-au acumulat încă în liceul pedagogic, parte în activitatea desfășurată după terminarea lui.

O primă constatare: există încă multe goluri în cultura generală a învățătorilor. În timp ce s-au descurtat ușor cînd a fost vorba de probleme legate direct de muncă lor practică, candidații au întîmpinat dificultăți destul de mari atunci cînd au fost puși în situația de a trata unele probleme cu caracter mai teoretic. Ne referim, de exemplu, la asemenea probleme

me cum sint originea limbii române, locul și epoca formării limbii române și a poporului român, unele probleme de istoria literaturii române etc. Analizele literare făcute de candidați au fost, în general, schematicite sau incomplete, ei neglijînd sau chiar ocolînd cu totul aspectele privitoare la mijloacele artistice folosite de scriitorii, la originalitatea artistică a operelor literare.

Lipsuri de aceeași natură s-au constatat la matematică, unde s-au expus enunțuri care n-au putut fi argumentate prin demonstrații logice. Este evident faptul că o serie de învățători se preocupă în mică măsură de problemele metodico-științifice legate de predarea matematicii, multumindu-se cu un minimum de cunoștințe bazat pe un studiu „pentru examen”, pe memorare. Nu e de mirare că în aceste condiții își face loc în școlile formalismul în predarea aritmeticii, că elevii unor asemenea învățători se deprind și ei, la rîndul lor, să învețe mecanic.

Rezultate mai bune s-au obținut la pedagogie și marxism-leninism, unde marea majoritate a candidaților au asimilat conștient o bună parte din materia prevăzută în programa de examen, pe care au expus-o într-o formă corectă, cu exemple din activitatea proprie (la pedagogie), din politica internă și internațională a partidului nostru (la marxism-leninism). S-au înre-

gistrat însă și unele răspunsuri care vădesc tendința spre o însușire mecanică: s-au prezentat o serie de aspecte fără semnificație și s-au omis, în schimb, aspecte esențiale, s-au spus generalități etc. Vorbeam mai sus despre faptul că în general candidații au dat răspunsuri bune cînd a fost vorba de probleme legate direct de muncă practică la catedră. Și aici însă unii din ei s-au limitat la experiența personală, la un practicmism fără orizont, la descrieri de genul „Eu fac așa...”, „Cred că așa e bine...”, „În ce mă privește eu rezolv problema astfel...” etc., fără să explice metodele și procedeele folosite de ei în lumina unor principii, a experiențelor generalizate. Tinînd seama de specificul muncii învățătorilor considerăm că cea mai mare lipsă este cea legată de deprinderile de a se exprima corect mai ales în scris. Mulți candidați nu și-au format această deprindere și este greu de presupus că, dacă ei nu o au, o vor forma la elevii lor.

Ce măsuri se impun? Părerea autorului acestor rînduri este că, în orice caz sint necesare măsuri care să vizeze atît pregătirea învățătorilor în liceul pedagogic, cît și continuarea acesteia după terminarea studiilor medii.

Este necesar în primul rînd, după părerea noastră, ca în liceul pedagogic să se urmărească în mai mare măsură formarea „culturii

generale a învățătorilor, formarea gândirii lor creatoare, precum și a priceperilor și deprinderilor de studiu individual. Aceasta ar cere să se pună un mai mare accent pe studiul operelor literare (și nu a extraselor din ele), pe studiul unor lucrări de istorie și critică literară etc. O mare atenție trebuie să se acorde în liceul pedagogic, consolidării deprinderilor de exprimare corectă. Ar fi bine ca programele de studiu individual în vederea examenelor de definitivare la limba și literatura română și la matematică să ceară candidaților nu simpla însușire a problemelor respective, ci o activitate creatoare în legătură cu acestea, fundamentarea teoretică a experiențelor proprii. În locul unor teme sau capitole inutile din actuala programă de pedagogie ar fi bine să se prevadă cîteva probleme de psihologie, mai ales în legătură cu procesul învățării.

În instrucțiunile cu privire la desfășurarea muncii metodice în școală ar trebui să se insiste mai mult asupra acelor activități care dezvoltă gîndirea, gustul pentru citit, asupra muncii creatoare. (În trecut fie spus instrucțiunile respective sînt destul de vechi și nu mai reflectă actualul stadiu de dezvoltare a școlii noastre). În orice caz munca metodică este chemată să contribuie mai mult la perfecționarea activității cadrelor didactice, constituind totodată o

reală pregătire pentru examenul de definitivare.

Studierea problemelor pentru examen după materiale risipite prin diverse lucrări și reviste este anevoioasă, mai ales în satele și comunele izolate. De aceea ar fi foarte necesar ca din timp în timp să se publice studii, culegeri etc., în care candidații să găsească problemele ce-i interesează.

Se simte, în același timp, necesitatea unei mai adîncite îndrumări a pregătirii individuale pentru examen din partea organelor de învățămînt. Se cere îndeosebi mai multă grijă pentru consultanțele organizate pe raioane de către secțiile de învățămînt regionale, sub îndrumarea institutelor de perfecționare a cadrelor didactice. La aceste consultații ar trebui antrenate cele mai competente cadre din regiunea respectivă — profesori care au obținut gradele II și I sau care s-au distins în activitatea desfășurată la societățile științifice cadre de la institutele de perfecționare, din învățămîntul superior etc.

Ar fi indicată poate, în același timp, prelungirea la 4 săptămîni a cursurilor de pregătire (prelungire cerută de alții, credem, să se reflecteze la această cerință a cadrelor didactice, avînd în vedere că satisfacerea ei ar putea contribui efectiv la perfecționarea continuă a învățămîntului.

Este necesar, după părerea noastră, să se ia și unele măsuri pentru descongestionarea examenului de definitivare al învățătorilor. Fată de examenul dat de profesori acesta cuprinde două probe în plus — o lucrare scrisă și un examen oral. Ar fi cazul, poate, ca examenul oral de limbă și literatura română și cel de matematică să se unifice, constituînd o singură probă, cu o întrebare de limbă și literatură și una de matematică.

Actualul mod de desfășurare a examenului de definitivare implică și o serie de neajunsuri legate de caracterul eliminativ al fiecărei probe. Ca atare comisia de examen nu-și poate face o părere cu privire la pregătirea de ansamblu a candidaților. Socotim, de aceea, că ar fi bine ca examenul să se desfășoare tot pe obiecte, dar rezultatul să se afișeze după ultima probă. În felul acesta rezultatul final ar reflecta pregătirea de ansamblu a candidaților.

Firește că în cadrul acestui articol n-au fost epuizate toate problemele care se ridică în legătură cu examenul de definitivare al învățătorilor. Ar fi bine venită o discuție mai amplă pe această temă, care să însușească toate părerile și propunerile privind mai buna lui organizare și desfășurare.

V. I. ȘTEFANOIU
confilier la J.P.C.D.
Buzurești

Ce e nou la Clubul sindicatelor din învățământ

O dată cu deschiderea noului an școlar, la Clubul sindicatelor din învățământ București se desfășoară intense pregătiri. O parte din cercurile care funcționează aici își reiau zilele activității; sunt organizate noi cicluri de manifestări culturale-artistice; se inițiază numeroase acțiuni interesante și instructive. Din cele relatate de N. EDULESCU, directorul clubului, vă prezentăm câteva noutăți:

Pentru prima dată, pe lângă club se adresează exclusiv cadrelor didactice. El se va intitula „Problemele contemporane ale educației” și va fi condus de prof. univ. Stancu Ștefan, membru corespondent al Academiei. Din informația pe care o publicăm alături, cititorii noștri pot afla amănunte interesante în legătură cu acest curs.

Vineri 29 septembrie va avea loc prima ședință a cenaclului literar „Mihail Sadoveanu”. În cadrul primei reuniuni a cenaclului vor fi audiate și discutate creațiile literare ale profesorilor Teodora Stănescu și Ion Cernăuți. În afara dezbaterilor din cenaclu vor fi organizate mai multe sezoane literare cu public la sediul clubului și în școli.

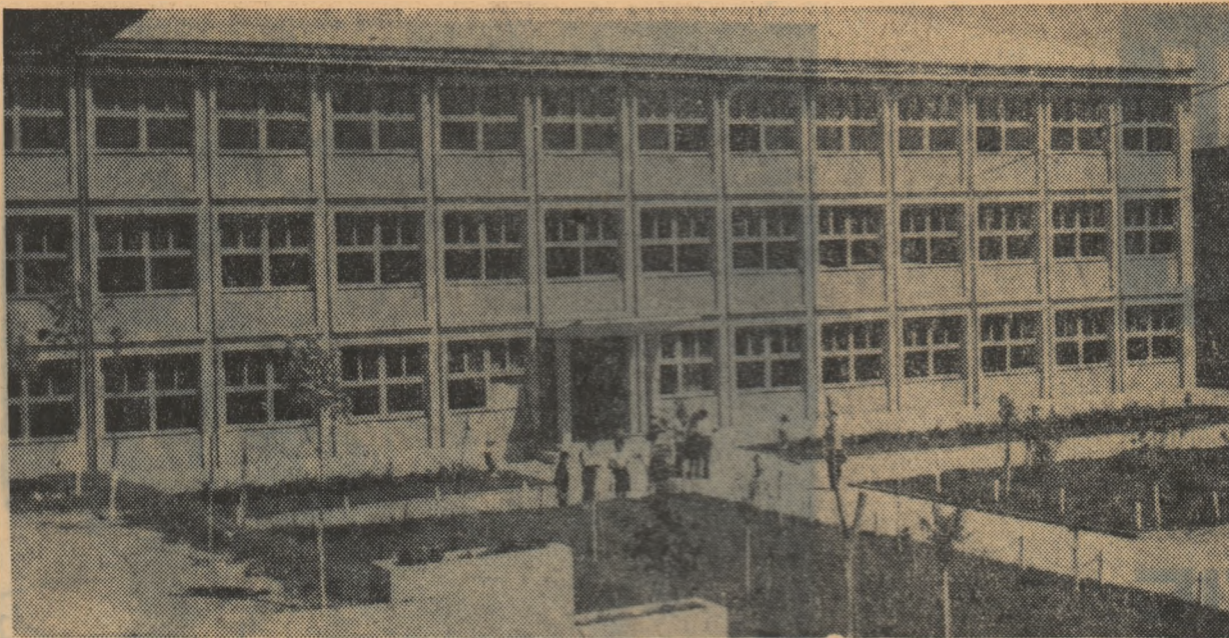
Paralel cu acest curs se va organiza o deosebită atenție propozițiilor profesionale, organizată în forme noi, atractive, care să solicite interesul unui număr cât mai mare de membri ai corpului profesoral. Astfel sînt în curs de organizare câteva colocvii, mese rotunde și simpozioane pe teme de mare actualitate cum ar fi modernizarea învățămîntului, bugetul de timp al pedagogului, eficiența muncii educative etc.

Continuându-se o activitate îndelungată și cu bune rezultate, și în acest an se vor desfășura cursuri de limbi străine — franceză, engleză, germană — pentru cadrele didactice și membrii lor de familie, ca și cursuri de vioară și pian pentru copii. De asemenea, vor continua manifestări care s-au bucurat în anii trecuți de succes, cum ar fi auditiile muzicale pe cicluri (muzică simfonică, de operă, populară și ușoară).

În săptămânile următoare profesorii de diferite specialități vor avea prilejul să se întâlnească la club cu o serie de personalități ale vieții noastre literare și științifice. Prof. univ. G. C. Nicolescu și conf. univ. Savin Bratu vor vorbi despre Titu Maiorescu, prof. univ. George Ivașcu îl va prezenta, în cadrul unui medallion, pe Lucian Blaga, conf. univ. Augustin Z. N. Pop și Gh. Eminescu vor evoca fragmente din viața lui Mihail Eminescu, prof. univ. Radu Vulpe va conferența despre „Dacă în Cîmpia Română” etc.

Săptămîna aceasta, membrii cenaclului de artă plastică „Ion Andreescu” s-au reîntîlnit după o vacanță binemeritată. Ei pregătesc o expoziție colectivă de pictură și grafică, al cărei vernisaj va avea loc în luna octombrie.

Începînd din acest an în cadrul clubului va fi înființat un cerc de prieteni al filmului, care va da celor ce-l frecventează prilejul să se întâlnească cu realizatori ai filmelor românești și să dezbate problemele actuale ale celui de-a 7-a arte.

O nouă școală generală în orașul Medgidia.

CARTI / CARTI

NOI COLECȚII

În ultimele luni, editurile s-au prezentat în fața cititorilor cu câteva noi colecții care au stîrnit un deosebit interes încă de la primele apariții. Prin profilul și și ținuța lor, noile colecții își pot găsi locul în biblioteca oricărui intelectual și în mod deosebit în cea a profesorului de literatură română și universală.

„MINERVA”

colecție lansată de Editura pentru literatură, își propune să reunească lucrări fundamentale ale culturii românești în domeniul istoric și critic literar, filozofic, istoric, estetic etc., conținînd prin denumire și intenții

o veche acțiune editorială din țara noastră. Primele volume editate în cadrul colecției atestă serioase preocupări ale editorilor de a oferi opere prestigioase de mare valoare. „Critice” de Titu Maiorescu (în două volume), deschide colecția. De subliniat grija cu care Domnica Filimon-Stoicescu, îngrijitoarea editurii, a prezentat cititorilor de azi studiile și articolele pe care Maiorescu le-a publicat în cele trei volume apărute în timpul vieții sale, adăugîndu-le studiul „In chestia poeziei populare” și o culegere de aforisme. Volumele sînt amănunțit și competent preluate de Paul Georgescu.

A doua apariție în cadrul colecției „Minerva” o constituie opera lui C. Dobrogeanu-Gherea: „Studii critice”. Masivul volum este îngrijit și prelătat de George Ivașcu. Selecția judicioasă din opera criticului, o documentată bibliografie și un amănunțit tabel cronologic fac din această ediție una dintre cele mai complete care au apărut pînă acum.

Cea mai reprezentativă operă a lui Nicolae Bălcescu: „Rămîniul supă Mihail Vodă Viteazul” îngrijit de Andrei Rău și însoțită de un bogat aparat critic este cea mai recentă dintre aparițiile colecției.

Printre operele care vor apărea în continuare în colecția „Minerva” menționăm: „Tăder Vîșcu: „Estetica”, Garabet Ibrăilescu: „Scrieri critice în cultura românească”, Ștefan Pașcariu: „Limba română”.

„CRITERION”

această inițiativă nouă colecție a Editurii pentru literatură universală și, după cum arată însăși denumirea, se vrea și de publicarea cititorilor critice de orientare în literatura universală contemporană. Prima apariție: Virgil Nemțeanu: „Structuralismul” a îndestulat aprecieri. Autorul își propune să de-

bătă noțiunile de structură și structuralism și modalitățile de creație care se bazează pe ele. Studiul despre structuralism îi urmează o culegere de texte reprezentative din Ferdinand de Saussure, Louis Hjelmslev, W. Kayser și alții.

Sînt anunțate noi volume dedicate noii literatură franceze, prozei postbelice germane, „tinerilor furioși”, suprarealismului, expresionismului etc.

„ALBATROS”

este o colecție tipărită și de Editura pentru literatură, și de Editura tineretului. Prima apariție — Marin Sorescu: „Poeme” — dă cititorilor un model de ceea ce intenționează să realizeze editorii. E vorba de o colecție de versuri cu deosebită reprezentativitate pentru personalitatea poetului respectiv. Colecția va găzdui, la începutul ei, pe tinerii poeți contemporani afirmați pe tărîm editorial, care au câștigat deja aprecierea iubitorilor de poezie. Succesul pe care l-a avut primul număr al colecției se datorează, desigur, înzestratului și originalității poeziei care este Marin Sorescu. Dar acest succes ne dă și încredere că viitoare volume vor fi la fel de bine selectate și prezentate de editori. Printre numelele anunțate reținem: George Tomozei, Ion Horea, Nichita Stănescu, Ion George, Ion Alexandru și alții.

„LYCEUM”

colecție din care peste vară Editura tineretului ne-a oferit mai multe volume, se adresează elevilor; dar ea îi interesează și pe cei care au datoria să le îndrume lectura. De fapt, editura oferă profesorilor, prin această colecție, un prețios instrument de lucru. Rămîne evident de văzut dacă intențiile editurii, selecționarea operelor și forma în care sînt prezentate cititorilor corespund nevoilor școlii. Pentru început, anunțăm apariția unor volume care au fost binevenite, pentru că umplau un gol în literatura necesară tineretului: N. Bălcescu: „Rămîniul supă Mihail Vodă Viteazul” (două volume. Prefață și note de Paul Cornea); Grigore Alexandrescu: „Versuri și proză” (text stabilit și note de I. Fischer. Studiul introductiv de Fi. Mîhăilescu); Grigore Ureche: „Letopisatul Țării Moldovei” (text stabilite de P. P. Panătescu. Prefață și note de Gh. Popoi); Hortensia Papadimitroaie: „Concert din muzică de Bach” și „Drumal ascuns” (prefață de Eugenia Tudor). Notele aparțin vin să completeze alte foarte utile colecții pe care editurile le-au pus în ultimul timp la dispoziția cititorilor, cum ar fi „Scriitori români”, „Cele mai frumoase poezii”, „Biblioteca pentru toți”, „Clasicii literaturii universale” și altele, toate de un deosebit interes pentru munca profesorilor.

Sesiune de comunicări pe teme geografice

În zilele de 23 și 24 septembrie a.c. a avut loc la Iași, sub egida Societății de științe naturale și geografice, o sesiune de comunicări cu tema „Geografia populației și așezărilor din Republica Socialistă România”. La această sesiune, la care au luat parte cadre didactice din învățămîntul universitar și din învățămîntul de cultură generală, ca și cercetători științifici, au fost prezentate lucrări privind dinamica populației în țara noastră, istoria geografiei, influența factorului economic a-

supra dezvoltării geografiei populației și așezărilor, aspecte toponimice, de repartizare teritorială a populației, privind tipologia și dezvoltarea așezărilor urbane și rurale etc. O serie dintre lucrările prezentate s-au ocupat de reflectarea geografiei populației și așezărilor în manualele școlare.

Participanții al sesiunii de comunicări au vizitat, cu prilejul sesiunii, expoziția „Sistemizarea așezărilor rurale și urbane din Moldova”.

Simpozion cu tema: „Școala și problemele orientării profesionale”

În zilele de 7—8 octombrie a.c. Institutul de științe pedagogice va organiza la Cluj un simpozion, în legătură cu problemele orientării școlare și profesionale.

În cadrul acestui simpozion, la care vor participa cercetători din București, Cluj, Iași etc., precum și cadre didactice, se vor discuta rezultatele și perspectivele orientării profesionale în școala noastră, pe baza unor comunicări prezentate de cercetători și psihologi școlari.

Au apărut:

„LIMBĂ ȘI LITERATURĂ” Vol. XIII

În sumar:

Acad. Iorgu Iordan: Tradiții și succese ale științelor filologice
Savin Bratu: Locul Tiganidei în istoria ideologiei noastre literare
M. Gheorghievici: Vuk Stefanovic Karadzic și românii
Ioan Mien: Motive horatiane și evidințe în dramaturgia lui Alexandru
Drăghici Mărgineanu: „Aurora Română” precursora a „Familiei”
Mariana Nuși Vintilă: Camil Petrescu: eroli dramelor și sensul evoluției lor
Gr. Brăneșcu: O concordantă gramaticală româno-albaneză: modul supin
Mircea Radu: Observații în legă-

tură cu sinonimia, sistemul vocabularului și raportul limbii cu gândirea
G. F. Tepelea: Problema unității limbii literare în discuția perioadelor transilvănene din preajma Unirii
M. Robea: Culegere și valorificarea folclorului literar în presa comunistă (1921—1944)
Gh. Popovici: Ecoul activității folclorice a lui V. Alecsandri în Transilvania
Alexandrina Darie: Folosirea mijloacelor tehnice audio-vizuale în predarea literaturii
V. Popescu: Fragmente din corespondența lui Slavici

„REVISTA DE PEDAGOGIE”

nr. 9, septembrie, 1967

În sumar:

Gheorghe Zapan: Cibernetica — știința organizării și conducerii, cu aplicații în procesul de învățămînt și în producție.
Vasile Popoană: Școala și colectivitatea socială.
B. Grigoriu, O. Ștrafan: Natura și limitele analogiei dintre cunoașterea științifică și cea din învățămînt.
Ioan Cergănt: Înțelegerea mai profundă a realității, obiectiv principal al folosirii mijloacelor moderne în învățămînt.
Gheorghe T. Dumitrescu, Ion Lungu: Realizarea și experimentarea unui manual de fizică după metoda instruirii programate.
Silvia Cernăcheș: O. F. Bollnow și pedagogia formelor instabile ale dezvoltării umane.
Willi Kuhn: Probleme ale îndrumării profesionale în R.D.G.
Demostene Botz: Revistele elevilor.

Patia Silvestru: Repere în controlul și îndrumarea activității pionierilor.
Andrei Danescu: Cercurile elevi — mijloc eficient de formare multilaterală a pionierilor și școlilor.
George Nestor: Popas în vara pionierilor.
Alexandru Tohăneanu: Frumozul din paleta copiilor.
Mioara Cimpoies: Mihail Kogălniceanu — militant pentru o educație în spirit național-patriotic.
Ioșif Antohi: Obiectul și sarcinile științei educației comparate. Puncte de vedere actuale.
Silvia Cernăcheș: O. F. Bollnow și pedagogia formelor instabile ale dezvoltării umane.
Willi Kuhn: Probleme ale îndrumării profesionale în R.D.G.
Demostene Botz: Revistele elevilor.

„GAZETA MATEMATICĂ”

Seria A

nr. 8, august, 1967

În sumar:

I. K. Andronov: Trei etape în dezvoltarea învățămîntului matematic internațional în școala în secolul XIX—XX.
Gr. Bănescu: Exerciții în legătură cu noțiunea de funcție.
E. Georgescu-Buzău, Felicia Marin: Asupra cercului curburilor normale și torșionului geodezic din teoria varietăților neolomne.
V. Popa: Predarea unitară a unor

proprietăți ale funcțiilor trigonometrice.
A. Reșcu: Un proces al învățămîntului matematic.
T. Roman: Constituția și privire la proiectul de manual „Elemente de teoria probabilităților și statistica matematică” de acad. Gh. Mihoc și N. Micu.
Victor Dălmăc: Fenomene cerești în luna septembrie 1967.

Un curs referitor la problemele contemporane ale educației

Cu o adresă „expres” pentru educatori, la Clubul sindicatelor din învățămînt va funcționa în acest an un curs al Universității Populare București intitulat „Problemele contemporane ale educației”.

Începînd cu o incursiune în antropologia filozofică contemporană, cu implicațiile ei pe plan educațional, cursul se va referi la conținutul și metodologia pedagogiei moderne științifice. Cuceririle actuale ale geneticii și rolul lor în dezvoltarea legiiții fenomenului educativ, ca și prezentarea perspectivelor dezvoltării teoriei pedagogice cu ajutorul metodelor matematice, sînt elemente complementare acestui curs de educație care se plasează pe poziții actuale, rigurose științifice.

Tematica cursului în discuție, fără a urma o direcție liniară, care să repete noțiunile fundamentale ale pedagogiei, va aduce în

discuție o serie de teme de actualitate, discutate astăzi larg, care și-au ocupat un loc precis în complexul științelor pedagogice. Pe această linie se plasează teme referitoare la locul și importanța pedagogiei prospective — sociologia învățămîntului ca disciplină științifică autonomă, probleme legate de instruirea programată, educația estetică din societatea contemporană, mass media-urile și educația permanentă etc.

Nu sînt omise nici problemele clasice ale pedagogiei, legate de sarcinile mari ale educației — rolul familiei și al opiniei publice în educația tineretului, orientarea profesională a acestuia etc. Priviți din punctul de vedere al conținutului pe care îl au astăzi, aceste probleme vor fi prezentate în contextul impus de societatea contemporană.

Un loc important îl vor ocupa în cadrul cursului temele refe-

ritoare la tradițiile învățămîntului în țara noastră, ca și la stadiul actual al dezvoltării pedagogiei pe plan național și mondial, care vor fi prezentate în expuneri de sinteză, cu caracter documentar.

Ca o concluzie a integralului curs se va prezenta o expunere despre colaborarea științelor-educative în realizarea potențialului uman cerut de societatea modernă.

Suspiciu de personalități remarcabile — membri ai Academiei, profesori universitari și alți membri ai personalității didactice din învățămîntul superior, cursul „Problemele contemporane ale educației”, ale cărui expuneri vor avea loc săptămînal, marțea, la orele 19, va constitui un bun prilej de informare științifică a celor ce sînt preocupate de educația tineretului general.

C. MAXIMILIAN

Învățătoarele și profesorele în viața socială

(Urmare din pag. 1)

putînd să se bucure din plin de drepturile ce le-au fost acordate. Recentă plenară a Consiliului Național al Femelor a prilejuit o trecere în revistă a activității desfășurate în mișcarea femelor din România în perioada care a trecut de la Conferința națională. A fost scos în evidență cu acest prilej, printre altele, efortul important adus de educatoarele, învățătoarele și profesorele la instruirea și educarea tineretului, ca și la întărirea muncii culturale. În același timp, activitatea cadrelor didactice a contribuit la ridicarea conștiinței femelor de la orașe și sate, la consolidarea familiei, la creșterea răspunderii acestora în educarea copiilor și tineretului.

Pe baza concluziilor desprinse în urma unor studii și investigații, Comitetul Executiv al Comitetului Central al P. C. R. a adoptat o hotărîre cu privire la îmbunătățirea activității politico-educative în rîndul femelor. În viitor, întreaga răspundere pentru mobilizarea femelor de la orașe și sate la îndeplinirea politicilor partidului și guvernului, pentru atragerea lor la conducerea și rezolvarea problemelor vieții de stat și obștești, la activitățile culturale-educative revine nemijlocit organizațiilor de partid, de masă, de stat și economice. Hotărîrea stabilește sarcinile ce revin Consiliului Național al Femelor, comitetelor și comisiilor femelor, cit și sarcinile organizațiilor de masă, de stat și economice privind antrenarea în continuare a femelor în viața socială, ridicarea nivelului lor politic, cultural și profesional, promovarea lor în număr mai mare în muncă de răspundere, îmbunătățirea condițiilor lor de muncă și de viață. Potrivit hotărîrii, întreaga acti-

vitate a comitetelor și comisiilor femelor se va desfășura exclusiv pe baze obștești. În întreprinderi și instituții își vor desfășura în continuare activitatea comisiile femelor, îndrumate de sindicate. În cooperarea mesageră, în grădini, în cooperativele gospodărești de producție etc. vor activa comisiile ale femelor care își vor desfășura activitatea sub conducerea organizațiilor de partid.

Organelor de învățămînt, ea și sindicatelor din școli le revin sarcini de seamă privind aplicarea indicațiilor cu privire la îmbunătățirea condițiilor de muncă și

de viață ale femelor. Ele trebuie să vegheze la judicioasă împărțire a sarcinilor, precum și la rațională folosire a bugetului de timp al femeii-pedagog. În așa fel, săcîștigă cea mai bună implicare armonioasă în activitățile profesionale, familiale și obștești. O altă sarcină importantă ce revine organelor de învățămînt și sindicatelor din școli este acordarea unei atenții sporite perfecționării profesionale a femeilor, ridicării necenteniale a măiestriei lor pedagogice, îmbogățirii permanente a cunoștințelor lor de cultură generală și de specialitate. Se impune ca educatoarele, învăță-

toarele și profesorele — în rîndul cărora există numeroase cadre bine pregătite, cu experiență și deosebită față de profesorele lor — să se preocupă cu mai mult entuziasm de perfecționarea și dezvoltarea și controlul activității școlare.

Alături de toate celelalte femei ale țării, femeile care lucrează în învățămînt au și vor prelua forțele pentru creșterea aportului pe care îl aduc la îndeplinirea sarcinilor trasate de partid, la îndeplinirea operelor de desăvîrire a construcției socialiste în patria noastră.

Mlădițe de aur

(Urmare din pag. 1)

varietate, prin mîgala și precizia cu care au fost executate.

Minunindu-le de toate aceste frumuseți, al căror început e săpat undeva în a dîncurile istoriei și a căror perfecțiune numără milenii, nu poți să nu le întrebi, cu firească îngrijorare, dacă și în ce măsură creatorii mai viștinci își vor găsi continuatorii într-o epocă pentru care realizările tehnice moderne au devenit un crez. Îngrijorarea și se risipește însă de cum treci pe poarta școlii, poartă pe care talentul neobositului creator Pătraș a dăruit cu încredere figurile lui Eminescu și Creangă, prînse în măiestrite chenare. Continuînd tradițiile acestei vetre a

folclorului oșenesc, doi fineri și destoinici dascăli — profesorul Grigore Ștan, directorul școlii și învățătoarea Teodora Pop, comandantă unitară de pionieri — duc mai departe strădaniile înaintașilor, sădind în rîndurile copiilor dragostea pentru arta populară.

Cercul de cusături și sculptură condus de Teodora Pop, ea însăși o foarte pricepută meșteră a împodobirii mîgălite cu aul, a realizat panouri cuprinzînd principalele motive de pe vestitele cămăși, stergere și fete de masă oșenești, ca și machete miniaturale reprezentînd exteriorul și interiorul unei gospodării caracteristice din Săpînța. Cîteva dintre aceste lucrări au depășit fruntariile satului,

ducînd mai întîi plînb la Baia Mare, iar de curînd plînb în capitala țării primelile roade ale talentului celor mai fineri creatori de folclor de pe aceste meleaguri. Școala își propune să organizeze din lucrările elevilor, ajutați de meșterii mai viștinci — și vestitul Ștan Pătraș se arată a fi și aici în primele rînduri — un muzeu etnografic care să ilustreze îndeletnicirile și obiceiurile păstrate cu drag de oșeni din vechime, împlinite astăzi în haina belșugului și bunăstării. Va fi acest muzeu o mătură, ca, asemenea spulselor din poveste, străvechii stejar înălțat prin neîntrecutul har al celor cărora le-a trecut veacul și al bătrînilor de acum, a dat mlădițe noi, „cu totul și cu totul de aur”.

CENTENAR

1867—1967

Liceul pedagogic din Cimpulung-Mușcel reaminteste foștilor profesori și absolvenți ai școlii că la data de 8 octombrie 1967 școala își va sărbători centenarul. Aceștia sînt rugați să comunice participarea și numărul de persoane cu care participă.

SPRIJINIȚI ACȚIUNEA DE RECUPERARE A BORCANELOR.

I.R.V.A.

Plătește contravaloarea borcanelor ce le achiziționează.

Liceul pedagogic din Cimpulung-Mușcel reaminteste foștilor profesori și absolvenți ai școlii că la data de 8 octombrie 1967 școala își va sărbători centenarul. Aceștia sînt rugați să comunice participarea și numărul de persoane cu care participă.

PENTRU REALIZĂRI DEOSEBITE SE AGORDĂ STIMULENTE CU ECHIPAMENT SPORTIV